

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Преподобний Амфілохій
Почаївський**

**St. Amphilochius of
Pochayiv**

**Saint Amphiloque de
Potchayiv**



Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

„Твоя Молитва мені подобається.“

«Скільки я буду жити, стільки буду молитися за тих наших дітей, що полягли, і котрі вцілили, і за тих, які страждають на засланні. Я за всіх них молюся.»

1-го січня на григоріанському календарі (відповідає 19-му грудня за юліанським) – день упокоєння в р. 1971 Преподобного Амфілохія Почаївського, якого канонізувала Українська Православна Церква (Московського Патріархату) у травні 2002.

Амфілохій народився Яковом Головатюком 27 листопада/10 грудня 1894 р. у селі Мала Яловиця в теперішній Тернопільській області в Україні. Тоді це була частина Австро-Угорської Імперії. Його батьки – Варнава та Анна. Він один з 10-ох дітей. Батько Святого мав здібність складати поломані кості і юнак не раз допомагав йому.

Служіння Якова на полі бою в першій світовій війні наклонили його намагатися збільшувати добро в світі служінням Господеві. Він став послушником у славній Свято-Успенській Почаївській Лаврі. 8-го липня 1932 прийняв постриг чернечий з ім'ям Йосип, з благословення Митрополита Діонісія Варшавського і всієї Польщі (це ж той Ієрарх, що в часі другої світової війни, поблагословив відновлення Української Автокефальної Православної Церкви в Україні).

27-го вересня 1936 його висвятили на Ієромонаха. Його початкова праця з батьком і пізніше як медик під час війни наклонили о. Йосипа чинити що тільки міг, щоб допомагати недужим. Його знання та досвід у цьому було незмірно підсилене його життям у Молитві, постах та посвяті Господеві. До нього стали так багато приходити о поміч, що треба було поселитися в хатці на цвинтарі біля Лаври, щоб не перешкоджати щоденному житті інших Ченців.

О. Йосип служив там 20 літ, включно з бурхливими роками другої світової війни. У тому часі він також допомагав учасникам Української Повстанської Армії, як можемо [тут прочитати](#). Ті учасники цієї Армії, як боролася і проти німецьких і сов'єтських займанців, що залишилися між живими із вдячністю згадують його теплоту та ласкавість, як і його підтримку суверенної України. Його слова до них подані на початку цієї статейки.

Безбожний сов'єтський режим, що захопив владу по війні дуже стурбований був невпинним струмком людей, що шукали і здобували оздоровлення від побожного Ченця. Їхні зусилля зупинити це не вдавалися. На останку намагалися закрити Лавру. О. Йосип перешкодив цьому відважно вирвавши ключі до Свято-Троїцького Собору з рук коменданта і покликавши довколишніх людей допомогти прогнати захватчиків. Вони мусіли втекти але за це о. Йосипа незабаром забрав ганебної слави «чорний ворон» до психіатричної лікарні, де його накололи шкідливими медикаментами.

Ці страждання припинилися за посередництвом дочки Сталіна Світлани Алілуєвої, яку Святий колись був вилікував з душевної недуги. Не маючи можливість повернутися до Лаври, о. Йосип поселився в рідному селі. Струмок потребуючих його помочі продовжувався, чим далі турбувалася сов'єтська влада. У 1965 їй вдалося настроїти члена родини Святого завести його в ліс, там його сильно побити та вкинути в болото. Шукачі знайшли його після того, як він там лежав був 8 годин. Привезли його до Лаври, а Братія, впевнена в тому, що він скоро покидатиме світ, увела його в схему надавши йому ім'я Амфілохій.

Та о. Амфілохій видужав і переселився в дім його племінниці Анни і там

продовжував своє служіння аж до його упокоєння 1-го січня 1971 р. Він наперед знав про грядущу свою смерть, кажучи що на його домовину кидатимуть мерзлу землю. Сідаючи до останньої вечері він сказав зібраним: «Ви всі дорогі мені та між вами є і Юда». Уважають, що його смерть спричинило отруєння, яку виконала одна особа з-поміж його помічників.

Св. Амфілохій продовжує лікувати недужих своїми Молитвами. У процесі його канонізації, його тіло занесли до Почаївської Лаври, де його рахують одним зі Лаврських скарбів. Нехай же його молитви приносять оздоровлення усім страждаючим а також його улюбленій Україні, яка намагається далі ступати вперед по шляху демократії та справедливого і законслухняного суспільства. Амінь.

St. Amphilochius of Pochayiv

Saint Amphiloque de Potchayiv

"As long as I live, I shall pray for our children who have died, who survive and for those who suffer in exile. I pray for all of them."

"Tant que je serai en vie, je prierai pour nos enfants qui ont péri, qui ont survécu et pour ceux qui souffrent en exil. Je prie pour eux tous".

January 1 on the Gregorian calendar (which is December 19 according to the Julian calendar) marks the day of repose in 1971 of St. Amphilochius of Pochayiv, who was canonized by the Ukrainian Orthodox Church (Moscow Patriarchate) in May of 2002.

Le 1er janvier selon le calendrier grégorien (qui correspond au 19 décembre selon le calendrier julien) est le jour du repos en 1971 du Saint Amphiloque de Potchayiv, canonisé par l'Église Orthodoxe Ukrainienne (Patriarcat de Moscou) en mai 2002.

Amphilochius was born Yakiv Holovatyuk on November 27/December 10, 1894, in the village of Mala Ilovytsia in what is now the Ternopil oblast' of Ukraine. At that time it was part of the Austro-Hungarian Empire. His parents were Varnava and Anna and he was one of 10 children. His father had a talent for setting broken bones and the lad would sometimes help him.

Amphiloque est né Yakiv Holovatyuk le 27 novembre /10 décembre 1894 dans le village de Mala Yalovytsia qui se trouve dans la région actuelle de Ternopil en Ukraine. À l'époque ce territoire faisait partie de l'Empire austro-hongrois. Ses parents s'appelaient Varnava et Anna; il était un de 10 enfants. Son père avait un talent pour la réduction des fractures osseuses et le garçon l'aidait de temps en temps.

His experiences in the field in the First World War inclined Yakiv to seek to increase goodness in the world by serving the Lord. He became a novice in the renowned Holy Dormition Lavra in Pochayiv. On July 8, 1932, he was tonsured a Monk with the name of Joseph, upon the blessing of Metropolitan Dionisiy of Warsaw and all Poland (the

Son expérience dans les champs de bataille de la Première guerre mondiale a amené Yakiv à contribuer à la croissance du bien dans le monde en servant à Dieu. Il est devenu novice à la renommée Laure de Sainte-Dormition de Potchayiv. Le 8 juillet 1932, il a reçu la tonsure monastique sous le nom de Joseph avec la bénédiction du

same Hierarch who, during the second world war, blessed the formation of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church in Ukraine).

On September 27, 1936, he was ordained a Hieromonk. His initial work with his father, and later as a medic during the war, inclined Fr. Joseph to do all he could to help the sick. His knowledge and experience was immensely supplemented by his life of prayer, fasting and dedication to the Lord. So many sick people began to come to see him for help, that he was blessed to live in a little house on the cemetery outside the Lavra so as not to disturb the routine of the other Monks.

Fr. Joseph ministered there for 20 years, including the turbulent years of the Second World War. During this time he also helped the partisans of the Ukrainian Insurgent Army as we may read in this [Ukrainian article](#). Some survivors of this Army, which fought both the German and the Soviet occupiers, fondly recall his warmth and kindness as well as his support for an independent Ukraine. His words to them are cited at the top of this article.

The atheistic Soviet regime which seized power after the war was much disturbed by the constant stream of people seeking and receiving healing from the pious Monk. Their efforts to stop this were unsuccessful. Finally they sought to close the Lavra. Fr. Joseph intervened by snatching the keys to the Holy Trinity Cathedral from the commander and calling upon the people nearby to help. The intruders were forced to flee, but Fr. Joseph was soon taken away by the infamous black car and incarcerated in a psychiatric hospital where he was injected with harmful drugs.

These sufferings came to an end with the intervention of Stalin's daughter, Svetlana Aliluyeva, whom he had once healed of an emotional illness. Unable to return to the Lavra, Fr. Joseph took up residence in his

Métropolitaine Dionisiy de Varsovie et de toute la Pologne (le même Hiérarque qui pendant la Deuxième guerre mondiale a béni la formation de l'Église orthodoxe autocéphale ukrainienne en Ukraine).

Le 27 septembre 1936 il a été ordonné Moine-prêtre. Le fait d'avoir aidé son père et d'avoir servi comme médecin pendant la guerre a poussé le Père Joseph à faire tout son possible pour aider les malades. Ses connaissances et son expérience étaient grandement complétées par sa vie dans la prière, dans le jeûne et dans le dévouement pour le Seigneur. Ainsi beaucoup de personnes handicapées venaient le voir et il a été autorisé à vivre dans une petite maison au cimetière en dehors de la Laure pour ne pas déranger les autres Moines dans leur routine quotidienne.

Père Joseph y a servi pendant 20 ans, les années turbulentes de la Deuxième guerre mondiale y compris. Durant ce temps-là il aidait les maquisards de l'Armée insurrectionnelle ukrainienne, comme nous pouvons le lire dans cet [article ukrainien](#). Les vétérans survivants de cette Armée qui luttait contre les deux occupants allemands et soviétiques se souviennent tendrement de sa gentillesse et cordialité ainsi que de son support de l'Ukraine indépendante. Ses mots adressés aux combattants sont cités à l'en-tête de cet article.

Le régime soviétique athée qui a saisi le pouvoir après la guerre était très inquiet de ce constant courant de gens qui cherchaient et recevaient la guérison auprès du pieux Moine. Leurs efforts développés pour y contrer étaient vains. Finalement ils ont décidé de fermer la Laure. Père Joseph est intervenu en saisissant les clés pour la Cathédrale de la Sainte-Trinité des mains du commandant et en appelant les gens à proximité au secours. Les intrus ont dû partir, mais ensuite Père Joseph a été emmené dans un infâme véhicule noir et incarcéré dans un hôpital psychiatrique où on lui a injecté des médicaments nocifs.

native village. The stream of those seeking his help resumed to the consternation of the Soviet authorities. In 1965 they were able to induce a member of the Saint's family to take him to the forest, beat him and throw him into the swamp. Searchers found him after he had lain there for eight hours and brought him to the Lavra. The Brethren, convinced that he was about to depart this world, conferred the schema upon him with the name of Amphilokhiy (Amphilochius).

Fr. Amphilochius recovered, however, and moved into the home of his niece, Anna, where he continued his ministry until his death on January 1, 1971. He knew of his impending death before it came saying that the ground thrown upon his grave would be frozen. As he sat down to his last meal he said to those assembled: "You are all dear to me but there is a Judas among you." It is held that his death was due to poison administered by one of his helpers.

St. Amphilochius continues to heal the sick with his prayers. As part of the canonization process, his body was brought into the Pochayiv Lavra, where it is one of the Lavra's treasures. May his prayers bring healing to all who suffer, as well as to his beloved land of Ukraine, which struggles to move along the path of democracy and a just and law-abiding society. Amen.

Ces souffrances ont pris fin avec l'intervention de Svetlana Aliluyeva, la fille de Staline, qui avait été soignée par Père Joseph et guérie d'un trouble émotionnel. Puisqu'il ne pouvait pas retourner à la Laure, il s'est installé dans son village natal. Les malades continuaient à affluer vers lui, ce qui inquiétait toujours les autorités soviétiques. En 1965 elles ont su inciter un membre de la famille du Saint à l'entraîner dans une forêt; là on l'a battu et jeté dans un marais. Les chercheurs l'ont trouvé après qu'il y avait passé 8 heures et l'ont amené à la Laure. Les frères étaient persuadés qu'il allait mourir et ont conféré le Schéma sur lui avec le nom d'Amphiloque.

Pourtant Père Amphiloque a guéri et a déménagé dans la maison de sa nièce Anna où il a poursuivi son service jusqu'à son décès le 1-ier janvier 1971. Il présentait sa mort imminente en disant que la terre jetée sur sa tombe serait gelée. Quand il prenait son dernier repas, il a dit à ceux qui étaient à table : "Vous m'êtes tous chers, mais il y a un Judas parmi vous". On croit qu'il a été empoisonné par un de ses assistants.

St-Amphiloque continue de guérir les malades avec ses prières. Comme une partie du processus de canonisation, son corps a été amené à la Laure de Potchayiv où il est l'un des trésors. Que ses prières donnent une guérison à tous ceux qui souffrent ainsi qu'à son pays bien-aimé d'Ukraine qui lutte pour avancer sur la route de démocratie et de la société juste et respectueuse des lois. Amen. (Traduit par Olena Yemchenko).

December 23, 2012